

herní projev vzdal tradičních pianových barev a stal se jedním z průkopníků hry na syntetizér, což do značné míry definovalo i „tvář“ jeho nové skupiny (dalším zajímavým prvkem bylo například používání zvukových samplů jak na studiových nahrávkách, tak i na koncertech). Již premiérové, eponymní album z roku 1971 bylo kritiky přijato velmi kladně (což nicméně platilo i o většině dalších desek). Po menších personálních obměnách se tvorba Weather Report posouvala od vysoce improvizáčnických, takřka free jazzových skladeb přes funkověji laděné kompozice. Velkým milníkem bylo následné angažování jistého mladého basisty jménem Jaco Pastorius (který je dnes znám jako hlavní popularizátor bezpražcové baskytary) v roce 1976. Od té doby lze datovat vrcholné období zmiňované kapely, pro které je typická výraznější melodičnost, nezaměnitelnost barvy zvukového projevu, žánrová fúze jazzu, rocku a funku s karibskými, potažmo africkými výrazovými prvky a koneckonců již celosvětová popularita díky skvěle prodávaným deskám „Black Market“ a „Heavy Weather“ (posledně jmenované album čítá též Zawinulovu asi vůbec nejznámější kompozici „Birdland“).

Weather Report se rozpadli v roce 1986; tou

dobou se však kapela již několik let nacházela v úpadku, zejména kvůli soukromým hudebním aktivitám jednotlivých členů a dalším hráčským obměnám, které však nikdy nevedly k překonání slávy nejslavnější sestavy z druhé poloviny 70. let. Joe Zawinul se jal založit nové těleso pod vlastním jménem – The Zawinul Syndicate, s nímž se zaměřil především na spojování prvků tradiční hudby různých světových kultur – tedy na muziku, již se dnes říká world music (kterou však hrál ve skutečnosti již dávno předtím, než byla definována). Vedle toho napsal též symfonii „The stories of the Danube“ o deseti větech, která si odbyla premiéru na lineckém festivale v roce 1993 a o dva roky později byla nahrána brněnskou filharmonií.

Joe Zawinul vystupoval se svým Syndicatem až do roku 2007, kdy mu byl diagnostikován karcinom Merkelových buněk (méně obvyklá forma rakoviny kůže). Po měsíční hospitalizaci ve vídeňské nemocnici zemřel. Dnes je považován za jednoho z nevlivnějších klávesistů vůbec; respektovaný časopis Down Beat jej 28x vyhlásil nejlepším hráčem na elektrické klávesové nástroje.

Vláda

Zprávičky

- 12.9. se koná v Café v lese **vernisáž En Kružíkové** + koncert kapely VOILA. Start: 19:00, kde: Krymská 12, vstup: kdo ví?
- 14.9. se koná **Albatrofest 2013**. Vystoupí: MRTVÍ ZVÍRATA, FANDA HOLÝ AND THE REVERENDS, DOMINIK KOTYZA, HALWA, HOMAR, TEMNOPLODEC. Start: 14:00, kde: Hospoda Past, U Trati 40b, Strašnice, vstup: 80Kč.
- 15.9. se koná povodněmi odložený **Woofstock**, zahrají: PLEASE THE TREES, KUČAŘ KITCHEN, POST-HUDBA, VLOŽTE KOČKU, VOBEZDUD. Kde: Tiskárna na vzduchu, nový kulturní prostor pod otevřeným nebem v areálu pražského Výstaviště, start: 12:00, vstup: ??.
- 20.9. se koná **koncert Poletíme v Nymburce**. Vystoupí: POLETÍME?, LIPNO, SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, NIKOLA BRASKO. Start: 18:00, kde: Kavárna u Strejčka, Nymburk, vstup: 120 Kč (předprodej 100 Kč).
- 28.9. se koná koncert KAPEL HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA A TEMNOPLODEC v Modré vopici. Více info později.

Jednoho odpoledne v Lawrence, Kansas

Piam přelezl plot a dvě zahrady, byl to velice nemocně vyhlížející, leč energický člověk středního věku, stál teď na Fučíkově ulici. Prošel kolem krámků s dětskými oděvy a skleněnými dveřmi vstoupil do „Střediska organizovaného kolektivně administrativního redakčního útvaru“. Hned za dveřmi byl jen malý prostor, na protější straně dveře a vedle okno vrátnice. „Organizace – kolektivizace – zevšeobecnění = budoucnost našich potomků“, stálo zde vylepeno nad oknem vrátnice.

„Dobrý Em, poučení: jakožto jednotlivec přicházející do našeho podniku máte povinnost předložit průkaz redakční způsobilosti, jak se u nás říká >>způsobák<<, čipovou karty se závazným certifikátem o srozumění s podmínkami jednání na půdě >> Střediska organizovaného kolektivně administrativního redakčního útvaru<<.

Samozřejmě ještě předložením doložkového dokladu,>>doložáku<<, který musí obsahovat podpisy pěti zaměstnanců, kteří se zavázali, že zvýšenou produktivitou v době vaší absence nahradí Vás, a to fyzicky, kolektivně i psychicky.“

Vrátný si odkašlal. „Vyzvu-li Vás tedy teď k předložení požadovaných náležitostí a neshledám-li v nich žádnou nesrovnalost, budete mi moci sdělit, s jakým dotazem přicházíte.“ Piam šáhl do batohu a vyndal >>způsobák<<, který s třemi fotografiemi a hromadou údajů vyvolával úsměv na Piamově tváři. „Působí to organizovaně,“ pomyslel si Piam a rychle stáhl úsměv. Minule, když ho vrátný viděl, jak se pochlebují průkazem, nahlásil ho a jemu pak poštou přišla pokuta za porušení morálního statutu. Nakonec vyhrabal z batohu i čipovou kartu a papír s podpisy kolegů. Prostrčil jej vrátnému přes železný šuplík.

Následovalo asi tak dvacet minut ticha, při kterých vrátný zmizel do střev budovy a Piam jen nehnutě stál, snažil se přemáhat svůj výraz a neprovokovat mimikou, věděl moc dobře jak systém funguje.

Vrátný se znovu objevil v kukani a přes zelený šuplík podal Piamovi červenou čtvercovou obálku. „Zde máte doklady a poučení, na stranách sedm a osm si povšimněte nových ustanovení Rady pro editorské a cenzorské činnosti. Můžete pokračovat.“

Piam vzal obálku a pokračoval do dveří. Za nimi v podivném zářivkovém šeru roztrhl obálku a vylovil v ní čipovou kartu. Přešel chodbou ke dveřím napravo a přejel kartou přes čtečku vedle. Dveře se otevřely. Vstoupil.

„Dobrý.“ pozdravil tlustého pána za přepážkou. „Dobrý Em, pane Piame. Tak předložte.“ Pozdravil a vyzval v jedné větě tlustý muž, který byl jedním z kontrolorů prací.

Piam zahrabal znovu v batohu a vytáhl štos papírů. Rozdělil jej na dvě hromádky a jednu podal chlapovi, který se v mžiku ponořil do úzkých řádků:

„Nazdraví!“

„Nazdraví!“

„Nazdraví!“

Pili jak důstojníci. Miki překlápával televizi, běžel tu zahrádkářský týdeník. Přepnul. Přenos z autorského čtení kohosi.

Škvár

Škvár

Škvár

„Nalej mi další“ povídá Kryštof. Další přípitek. Holky běhají po pokoji a jsou celé šilené, nadýchaly se alkoholových výparů a otevřeného ředidla. Pak se to stalo.

Miki vytáhl pistoli a položil jí na konferenční stůl. Všichni si na ní chtěli sáhnout, každý kdo ji dostal do ruky, hned pronášel věty typu: „Hmm, to je ale pěkný kousek,“ nebo „Macatá, koukám že si z ní nedávno střílel.“

Všichni sme se vynadávali na tu věc a chlastali dál u sledování blbě telenovely, u které nakonec hodně lidí usnulo. Zůstal jsem vzhůru jenom já a Miki. „Ty vole, to byl ale mejdan,“ povídá. „Hmm, začínám střízlivět.“

Miki vzal do ruky pistoli. „Hele, už si někdy střílel?“ „Jo.“ říkám mu. „A chtěl by sis zastřílet?“ „Jo, proč ne, vyjdem ven a pudem si někam do lesa zastřílet, jen tak na kuráž.“ „Ne, proč bysme chodili ven?“

„Taky pravda..“

Vstal sem a otevřel okno. „Když já ti nevím ,vole, střílet takhle z okna,“ povídá Miki. „Puč mě tu bouchačku.“

Hodil mi ji, ...

Zamířil jsem z okna... Měl jsem jenom jednu šanci, až vystřelím na ulici, pár lidí se probudí.

Mířím.

Teď...

Teď se pomaličku zvedá z křesla, aby se podíval kam střelím.

Teď

„PRÁSK!!!“

Miki padl k zemi. Hodil sem mu bouchačku k nohám, z knihovny vytáhl bibli a dal mu jí do ruky. Lehnu jsem si.

Spím a zdá se mi o Mikim. Byl to fajn člověk, ale neměl na to.. Neměl na to žít v těhle sračkách.

„Stávej, vole, stávej, Miki se zastřelil,“ probudil mě Kryštof. „Co?“ „Miki spáchal sebevraždu.“ Posadil jsem se na postel a zapálil si. „Víš to určitě, že se zabil sám?“ povídám mu. „Jasně. On to chtěl vždycky udělat. A ta bible a ten kříž. Je to nově prorok. Chtěl nám svoji smrti něco říct. Je to prorok.“ „Blbost, odprásk sem ho já.“ „Ne, teď keccáš ty, Miki je prorok, podívej se ta bible, no vidíš.“

Kontrolor si odkašlal a odsunul první kupičku papírů. Z té druhé vzal první list a znovu se začel:

Mefistofeles seděl v čekárně neurologické ordinace a hrál „mini-digi-hru“. Šlo o to chytat míček do rukavice v různých směrech dopadu. Mefisto v tom byl opravdu mistr, měl největší skóre.

V čekárně bylo mdlé zářivkové světlo a do ticha vrčel větrák. Ostatní lidé jen seděli a mlčky sledovali svoje špičky bot. Do této idylky pípala Mefistfelova „digi-hra“. Mefisto byl zvláštní týpek, dokázal celé dny sedět před televizí nebo u nějaké hry. Mefisto moc nejí, jenom kouří. Občas když vyhraje v nějaké střilečce, tak si udělá Cornflakes s mlékem. Má maturitu z gymplu. Nikdy nepracoval.

Faust se celý život děl. Pracoval na pile už od 17

let. Jeho práci dokazují značné šrámy a mozoly na rukách. Faust seděl naproti Mefistovi v čekárně a měl zavřené oči. Přemýšlel o rodině. O své ženě Markétce, která na střední škole byla známá záletnice a o svém synovi, který bere už 12 let drogy.

Mezi Mefistofelem a Faustem byl velký rozdíl.

Otevřely se dveře do čekárny a vešla sestřička:„Pan Mefistofeles je na řadě“. Mefisto znechuceně vypnul hru, vstal a vyšel za sestřičkou. Doktor Čihák, chodil na střední stavařskou a na medicínu se dostal díky kontaktům. Neměl děti ani ženu, po nocích koukal na porno. Nikdy neonoval. Neznal „mini-digi-hry“ a nikdy nejedl v nádražní jídelně.

„Dobrý den, pane Mefisto, posadte se prosím,“ vyzval doktor. „Tak co máte za problém?“ „Já ani sám nevím, no prostě v noci když sedím u televize, tak se mi někdy stane, že se najednou otevře obrazovka a vystupuje z ní takovej divnej smrad, snad nějakéj chemickéj odér.“

„Ano, ano a trápí Vás ještě něco?“ „No, mám strašnej strach z koní“. „Hmm, to není nic nevyléčitelného, bohužel naše ordinace neposkytuje takovouto terapii, měl bych pak pro vás menší nabídku.“

Sestra odešla z místnosti. „Když přijdete dnes večer do mé osobní ordinace u mě v domě, nějak si s tím poradíme.“

„Děkuji, rád přijdu“ „To je všechno. Sestři, dalšího.“ Mefisto vyšel z ordinace a zapnul minidigihru. V čekárně dva chlapi v černém nakládali na nosítka Fausta, toho chlapa co seděl předtím naproti Mefistovi. Umřel. Šelest na srdci. Jeho žena Markétka zrovna peče kachnu a jeho syn si dává svojí dávku. Mefistofeles vrazil do nosítek protože mu přišel nečekaný úder zleva. Spadl. Podíval se na obrazovku minidigihry. Strašlivě zaklel.

Kontrolor odhodil znechuceně poslední list papíru, sáhl do kapsy a kapesníkem si otřel čelo. Otočil se v kožené židli a potom podal Piamovi přes přepážku běžovou obálku, na kterou rukou vepsal datum patnáctého, což bylo za týden.

Pan Wasabi

Joe Zawinul

Joe Zawinul, od jehož smrti uplyne letos 11. září šest let, byl významnou postavou z oblasti hudby druhé poloviny minulého století. Původem rakouský (po dědečkovi s moravskými a po babičce maďarskými kořeny) pianista, skladatel a kapelník se narodil 7. 7. 1932 ve Vídni. Během studia na tamní konzervatoři získal stipendium na bostonské hudební škole Berklee, aby se roku 1959 odstěhoval do USA.

Zawinul toho času převážně doprovázel zpěvačku Dinah Washingtonovou, více se však proslavil až díky následnému působení v kvintetu saxofonisty Cannonballa Adderleyho, kde hrál od roku 1961 a stal se autorem několika známých skladeb (např. „Mercy, Mercy, Mercy“ či „Walk Tall“) a již poměrně široce uznávaným pianistou. Klíčovou epochou, jež do značné míry určila směr (zde dlužno podotknout, že nejen) Zawinulovým dalším aktivitám, byl konec 60. let a spolupráce s trumpetistou Milesem Davisem – již tehdy vlivnou autoritou, která si brala pod křídla mnoho talentovaných muzikantů a stála u zrodu takřka všech „nových“ odvětví jazzu. Joe Zawinul se podílel konkrétně na čtyřech albech, z nichž dvě lze označit za přelomové: „In a silent way“ (1969), které je v podstatě manifestem elektrifikace jazzové hudby, a možná ještě slavnějším, o rok později vydaným „Bitches Brew“. Tato deska je často označována jako moment zrodu jazz-rocku, žánru kombinujícího jazzové harmonie a postupy (včetně důrazu na improvizaci všech hráčů) s elektrickým, rockovým, neřídko velmi hlasitým projevem. S nástupem dekády let sedmdesátých řekl Davis Zawinulovi (podobně jako dalším hráčům, s nimiž spolupracoval, jako byli např. John McLaughlin, Chick Corea nebo Wayne Shorter): „Je na čase, aby sis založil vlastní kapelu.“ Výsledkem byl vznik formace Weather Report, kterou vedle „toho pána s knírkem a čepicí“ tvořili zmiňovaný saxofonista Wayne Shorter, bubeník Alphonse Mouzon, perkusista Airto Moreira a československý emigrant, basista Miroslav Vitouš. To vše se odehrálo v době, kdy se Zawinul vlivem touhy formálně ozvláštnit svůj